

Послѣ той я попита:

— Кажи, Лилянке, кого обичашъ най-много?

— Обичамъ татко, мама и баба, — каза тя.

— А мене обичашъ ли?

— Да, и тебе обичамъ, вуйчо.

— Кого мразишъ? — попита пакъ съ весель смѣхъ вуйчо ѝ.

Лилянка се замисли.

— Най много мразя, — започна тя, — най-много мразя — гор. . .

Тя щѣше да каже: „горчивитѣ цѣрове“ но изведнажъ сеспрѣ. Спрѣ се, защото ѝ дойде друго нѣщо на ума. Тя погледна баща си, а послѣ издигна очи къмъ вуйчо си и високо каза:

— Мразя войната, защото тамъ убиватъ хората и рѣжатъ ржцѣтъ на бащитѣ! . . .

И. Василевъ.

